

GRADNJA PRVE PLANINSKE KOČE NA LUBNIKU

Že skoro sto let mineva, odkar je skupina narodnozavednih ljubljanskih planincev, t. i. Piparjev, sklenila zajezi dejavnost Nemškega in avstrijskega planinskega društva v našem visokogorju. Desetega januarja 1893 so postavili temelje društvu,¹ ki je do danes preraslo v množično organizacijo tisočev ljubiteljev gora.

Med Ločani se je zanimanje za planinstvo pojavilo na prelomu stoletja. Ker le-ti niso imeli svoje podružnice, so se v glavnem vključevali v kranjsko. Šele 24. januarja 1907 je bila ustanovljena za škofjeloški okraj »Selška podružnica«.² Velike zasluge za njeno ustanovitev je imel Janez Evangelist Krek, ki je pogosto zahajal na Prtovč in dalje na Ratitovec. Sprva je podružnica delovala v Železnikih. Zaradi večje gibljivosti odbora pa so njegovi člani na občnem zboru 1. aprila 1929 sklenili, da sedež podružnice prenesejo v Škofjo Loko. Sklep so potrdili na izrednem občnem zboru 12. maja istega leta in tedaj se je podružnica iz »Selške« preimenovala v »Selško-škofjeloško«, leta 1935 pa v »Škofjeloško podružnico SPD«.³

Tako kot je »Selška podružnica SPD« že pred prvo svetovno vojno sklenila zgraditi planinsko postojanko na Ratitovcu (zgrajena 1925), si je tudi »Škofjeloška podružnica SPD« (dalje ŠP SPD) želela postaviti svojo, ki naj bi tudi na zunaj odražala njihovo delovanje. Sprva se je odbor ogreval za zgraditev koče na Blegošu. Poimenovali naj bi jo po rojaku dr. Ivanu Tavčarju. Ideja sega v leto 1929, a se je kmalu izkazala za težko uresničljivo zaradi obmejnih utrd, kajti državna meja med Kraljevino SHS in Italijo se je po letu 1918 zarezala globoko v slovensko ozemlje. Zato so se odborniki že naslednje leto odločili za gradnjo koče na Lubniku, čeprav na misel o postavitvi koče na Blegošu niso pozabili. Dokaz za to je odgovor ŠP SPD komandi Dravske divizijske oblasti, datiran s 7. decembrom 1933. V njem zasledimo zelo zanimive podatke o velikosti koče, kraju, kjer naj bi jo zgradili, in času gradnje. Kraj, kjer naj bi stala nova koča, še ni bil trdno določen, računali pa so na t. i. Dolino na majhnem sedlu, oddaljenem od vrha slabih deset minut. Ta prostor jim je ustrezal, ker je bil zadosti velik, da bi na njem lahko postavili kočo, veliko 10 × 12 m, poleg tega pa je v bližini izviral dober studenec in ne bi bilo težav s pitno vodo. Iz omenjenega dokumenta je nadalje razvidno, da so se z načrtom graditve koče na Blegošu resneje ukvarjali šele v letu 1933, ko je imela podružnica kočo na Lubniku že narejeno. V ta namen so ustanovili poseben zaupniški odbor v Gorenji vasi, katerega naloga je bila, da skupno s komandantom »pogranične čete« dokončno izbere najbolj primeren kraj za postavitev nove koče. Po tedanjih načrtih bi Tavčarjevo kočo zgradili iz lesa na zidanem podstavku. Računali so, da bodo les dobili zastonj, na gradbišče pa bi ga znosili z vojaki. Na žalost je ostalo vse le pri načrtih. V zapisniku občnega zbora z dne 30. aprila 1935 lahko preberemo: *»Pri nameri zgraditve planinskega doma na Blegošu se nam je dal s strani vojaške uprave žal znak, da se to iz strateških ozirov ne bo dopustilo.«*

Zato je bila podružnica še toliko bolj ponosna na kočo, ki so jo z velikim trudom zgradili na vrhu Lubnika. Odločitev o postavitvi te koče je padla na odborovi seji

28. junija 1930, na občnem zboru naslednjega leta pa so oblikovali gradbeni odsek v sestavi: ing. Srečo Šabec, Avgust Potočnik, Lovro Planina, dr. Jože Rant, Rado Thaler, Anton Ogrin, Pavle Hafner, Franc Dolenc ml. in Pavle Okorn. Njihova naloga je bila izvršiti vsa pripravljajna dela, zbrati potrebni material in preskrbeti finančna sredstva za gradnjo. Delo so si razdelili med seboj. Za nabavo stavbnega lesa so poskrbeli: A. Potočnik, L. Planina, P. Hafner in P. Okorn. Prostovoljne prispevke izven vrst članstva so nabirali: v Škofji Loki J. Potočnik in S. Šabec, na Trati in v okolici pa A. Potočnik in L. Planina. Za proste vožnje materiala pa so poskrbeli: J. Potočnik, A. Potočnik in L. Planina.

Načrt za kočo je po osnutku odbornikov J. Potočnika in L. Planine izdelal stavbenik Anton Ogrin. Po predračunu bi podružnica za zgraditev koče potrebovala 50.000 din. Ker je podružnica leta 1930 razpolagala le s 6669 dinarji gotovine, so odborniki izdelali podroben načrt, kako zagotoviti še preostala sredstva. Do leta 1931 so zbrali že za 11.000 din raznega gradbenega materiala, 5000 din so nameravali zbrati z nabiralno akcijo, 13.000 din naj bi navrgle razne prireditve in prispevki, gotovina v blagajni pa se je povečala na 11.000 din. Nadaljnjih 13.000 din si je odbor izposodil pri Mestni hranilnici v Škofji Loki. Jamstvo za kredit so prevzeli: predsednik Franc Dolenc, podpredsednik Srečko Šabec, tajnik Ivo Košir in blagajnik Avgust Potočnik. Po tem izračunu je ostalo še ca. 4531 neporavnanih računov.⁴

Takoj potem, ko je padla odločitev o gradnji koče, so odborniki navezali stike z lastniki sveta vrh Lubnika. Le-teh je bilo pet. Od Franciške Stanonik iz Breznice je podružnica kupila 10 m² sveta, od Ludvika Bernika s Suhe 40 m², od Franca Dolenca iz Stare Loke 190 m², od Ivane Guzelj iz Kapucinskega predmestja 267 m² in od Pavla Sušnika iz Breznice 310 m². Skupno je bilo vsega sveta 817 m². Pri sklepanju kupnih pogodb so podružnico zastopali: predsednik Franc Dolenc ml., podpredsednik Srečko Šabec in tajnik Ivo Košir. Prepisi so bili izvedeni pri notarju Stevu Šinku leta 1934.

Na razpis za oddajo del pri gradnji koče so se javili trije obrtniki. Josip Pernuš iz Kranja je zahteval za opravilo dela 19.994 din, Jakob Žontar iz Preske 14.500 din, Franc Šparovec iz Podnarta pa kar 29.456 din. Med njimi je gradbeni odsek na svoji seji dne 30. junija 1931 izbral Jakoba Žontarja, saj je bila njegova ponudba najbolj ugodna. Po pogodbi bi morala biti koča postavljena do septembra 1931, kasneje pa so se ustno dogovorili, da do konca februarja 1932. Iz korespondence med gradbenim odsekom in Josipom Žontarjem je razvidno, da delo ni potekalo tako, kot bi moralo. Gradbeni odsek je obtoževal Žontarja, da je prepozno začel z delom (še le konec avgusta), Žontar pa se je branil, da ni on kriv, če je zaradi pomanjkanja materiala (peska in cementa) moral prekiniti gradnjo.

Gradnja koče je bila povezana s precejšnjimi finančnimi stroški, ki so bili mnogo večji kot izkupiček od članarine. Zato so bili planinci prisiljeni, da manjkajoči denar zberejo na najrazličnejše načine, kot npr. z organizacijo planinskih plesov, t. i. plesnih venčkov, in veselic, katerih čisti dobiček so namenili za kritje stroškov gradnje koče. Ker planinci niso imeli svoje dvorane, jim je svoje prostore odstopil Sokol, seveda proti najemnini. Sokoli so jim poleg velike in male dvorane odstopili tudi oder, točilnico in garderobo, kuhinjo, mize in prte. Za glasbo so največkrat poskrbeli člani železničarskega glasbenega orkestra »Sloga« iz Ljubljane. Igrali so od osmih zvečer do štirih zjutraj. Pred začetkom veselice so se na sestanku gradbenega odseka vedno dogovorili, kdo bo prodajal vstopnice, kdo cvetje, kdo slaščice, določili so redarje in vse ostalo. Čisti dobiček od teh prireditev je bil zelo različen. Leta 1930 so s planinskim plesom zaslužili 2540 din, dve leti kasneje so plesne prireditve navrgle 5037 din čistega dobička, medtem ko je bila prireditve

na vrhu Lubnika ob obletnici otvoritve kočje leta 1933 slabo obiskana, iz česar sklepamo, da tudi zaslužek ni mogel biti velik.

Druga možnost za zbiranje denarja so bili prostovoljni prispevki. Nabirali so jih pri različnih institucijah, podjetjih in posameznikih. Tako jim je npr. banska uprava leta 1932 poklonila 5000 din z obljubo, da to ni bilo zadnjič. Preostali denar so nabrali s pobiranjem članarine, prodajo planinskih izkaznic, in ko je bila kočja že odprta, tudi s prodajo pijače, jedače in prenočišč.

Po predračunu naj bi gradnja kočje stala podružnico 50.000 din. Ko so konec junija 1932 potegnili črto pod izdatke, je račun znesel 52.853,40 din. Od tega je največja vsota – 17.779,40 din odpadla na dela, ki jih je opravil mojster J. Žontar. Po pogodbi naj bi za opravilo tesarskih del dobil 14.500 din, preostalih 3279,40 din pa so veljala ostala režijska dela, ki jih je opravil. Od celotne vsote mu je gradbeni odsek do srede leta 1932 že plačal 9000 din, preostali del pa naj bi prejel najkasneje do 8. julija 1933.

Dokumenti, ki so nam na voljo, nam dajejo zanimive cenovne podatke za leto 1931. Tako je izdelava enega m² lesene stene veljala podružnico 25 din, enega metra ograje 16 din, en m² ostrejšja kar 25 din, pavšal za izdelavo stopnic je znašal 280 din, zgraditev m³ dimnika je stala 80 din, m² grobega ometa 16 din, finega pa 9 din. Za izkop m³ kamnitega terena je bilo treba odšteti 13,4 din, za zidavo m³ kamnitega zidu pa 16 din. Pri režijskih delih so zaračunavali po urah. Zidar je v eni uri zaslužil 7 din, tesar 6,50, vajenec in delavec pa po 4,50 din.

Stroški gradnje bi bili mnogo večji, če podružnici ne bi priskočili na pomoč številni darovalci lesa, zidne opeke, peska, barv, šip, gostilniške in kuhinjske opreme ter posteljnega perila. Ves ta material je bilo treba najprej zvoziti do kmeta Sušnika

Ob slovesnosti odprtja prve kočje na Lubniku 22. maja 1932. Fototeka muzejske zbirke PZS

v Breznici, ki je dal podružnici med gradnjo koč brezplačno na razpolago prostor za shranjevanje materiala, katerega je skrbno čuval pred krajami in poškodbami. Kot je moč razbrati iz poročila predsednika gradbenega odbora Janka Potočnika na občnem zboru 30. junija 1932, so imeli s prevozom hude težave. Vozniki, s katerimi so se dogovorili za prevoz, so vsi razen Hribernika odpovedali že v Škofji Loki ali na poti do Sušnika, voznje pa so jim morali kljub temu plačati. Brez težav pa so potekala obrtniška dela, ki so jih brezplačno ali pa le za majhne denarje opravljali razni škofjeloški mojstri. Mizarska dela so skoraj zastonj izvedli P. Okorn, Jamnik, Šmid, Okorn st., Grohar, Bavdaž, Lotrič in Žagar. Brezplačno so bila izvršena tudi ključavničarska in kleparska dela, ki sta jih opravila mojstra A. Blaznik in J. Lukanc. Poleg zavzetih članov gradbenega odseka in omenjenih mojstrov so podružnici priskočili na pomoč tudi vojaki prvega planinskega polka, ki so znosili na vrh Lubnika velik del gradbenega materiala.

Trud z graditvijo koč je bil poplačan 26. junija 1932, ko so slovesno odprli še eno planinsko postojanko na slovenskih tleh. Koča je obsegala kuhinjo v velikosti $3,5 \times 5$ m, jedilnico veliko $4,5 \times 5$ m, skupno ležišče za 12 oseb, dve dvoposteljni sobi s frčadama in sobo za oskrbnico.

Časopis Slovenski narod⁵ je konec leta 1932 zapel Lubniku pravi slavospev, ko pravi: »*Ne pretiravamo, da je Ljubnik⁶ ena naših najlepših razglednih točk, ki bo s časom postal pribežališče vseh onih tisočev, ki iščejo v svojem odmerjenem času solnce in zraka. To misel nam potrjuje sedemmesečni obisk koč, ki jo je zgradila podružnica SPD v Škofji Loki. Že od Ljubljane in Kranja sem je koča vidna, ter se blišči kakor srebrna krona vrh Ljubnika in tiči kot sokolje gnezdo tik nad prepadom, zasidrana z jeklom in betonom v sivo, živo skalo, ki je ne omaje ne grom ne vihar. Zunanje stene, obite z eternitom in opremljene s trojno okensko zapero, daje koča izletniku varno in toplo zavetje. V koči sami pa ti postreže po zmerni ceni skrbna oskrbnica, da nisi lačen in ne žejen. V toplo zakurjenih sobah je izletnikom na razpolago 11⁷ udobnih ležišč, kjer za silo lahko prenočuje preko 20 počitka potrebnih.*«

Uprava koč je bila poverjena posebnemu Gospodarskemu odseku, oblikovanemu na občnem zboru leta 1932. V novo naštali odsek, ki je štel deset članov, so bili vključeni odborniki bivšega gradbenega odseka, članstvo pa je pripadalo tudi vsem tistim, ki so jamčili za posojila podružnice. Število članov je bilo nespremenljivo. Spremembe bi bile možne le, če bi kdo od članov izstopil, se za stalno odselil ali umrl. V takšnem primeru bi izvolili manjkajoče število odbornikov. Vsako leto pred društvenim občnim zborom je Gospodarski odsek volil iz svojih vrst predsednika, njegovega namestnika, gospodarja in tajnika (= namestnik gospodarja) Gospodarskega odseka ter dva člana v t. i. upravni odbor Gospodarskega odseka. Članstvo Gospodarskega odseka so ob ustanovitvi leta 1932 sestavljali: Srečko Šabec, Avgust Potočnik, Janko Potočnik, Pavel Hafner, dr. Jože Rant, Pavel Okorn, Rado Thaler in Franc Dolenc ml.

Kmalu po odprtju koč je začel odsek zaradi velikega obiska razmišljati, kako bi jo usposobili za obisk in bivanje planincev tudi v zimskem času. Kaj hitro pa so spoznali, da koča, kakršna je bila ob otvoritvi, ne bi mogla sprejemati obiskovalcev tudi pozimi. Najbolj delavna člana A. in J. Potočnik sta zato predlagala, naj kočjo na Lubniku kljub gospodarskim pomislekom še naknadno adaptirajo in usposobijo za obratovanje preko zime. Predlog je bil sprejet in še pred pričetkom zime je dobila koča nov eternitov opaz, razširjena je bila drvarnica, pokrili so dohod od stranišča, popravili streho, nabavili peč, razširili teraso pred kočjo in popravili pot od Kopišča na vrh Lubnika. Stroški adaptacije so obremenili podružnico za nadaljnjih 8465 din.

Vaše blagorodje!

Podružnica Slov. planinskega društva v Škofji Loki, otvori dne
22. MAJJA 1932

svojo kočo na Lubniku. Ker Vas poznamo kot vneselega planinca in ljubitelja narave, Vas vlnudno vabimo da se te slavnosti udeležite in tako pripomorete k čim slovesnejši otvoritvi.

Odhod iz Mestnega trga v Škofji Loki ob pol devetih zjutraj. V slučaju slabega vremena se vrši otvoritev dne 29. 5. t. l. z istim sporedom.

Odbor.

Če je odsek želel, da bi nova kočica postala stalen vir dohodkov podružnice, so potrebovali nekoga, ki bi bil vedno na voljo, da v kočici sprejme goste s silcem žganja, skodelico čaja in toplo jedačo. Med pogoji, ki jih je podružnica postavila bodoči oskrbnici, zasledimo naslednje:

- potrebna kavcija znaša 5000 din v gotovini ali drugih vrednostnih papirjih, ki jih odbor prizna,
- stalna zaloga blaga za prodajo v kočici znaša ca. 2000 din. Plačati jo je treba pri gospodarju ali blagajni ob prevzemu,
- podružnica dobavlja na svoje stroške v kočico vrh Lubnika pijačo in razglednice,
- žganje, rum, konjak, likerji in drugi gostinski predmeti so last oskrbnice,
- oskrbnica dobi od konzumirane pijače ob zaključku leta provizijo po dogovoru.

Vrsto let je posle oskrbnice na Lubniku opravljala Kati Triplat, ki jo je po njeni odpovedi službe, maja 1937, zamenjal Viljem Pečar.

Zaradi prikladne lege, lepega razgleda in dobro markiranih poti je zlasti v prvih dveh letih marsikaterega planinca pot zanesla na Lubnik. V letu 1932 se jih je v knjigo obiskovalcev vpisalo preko 1700, verjetno pa je bilo vseh skupaj še več - na podlagi podatkov iz računskih blokov naj bi jih bilo preko 3000. Naslednje leto se je v knjigo vpisalo 2142 obiskovalcev, leta 1934 pa le 1797, čeprav si je podružnica prizadevala za reklamami po radiu in v časopisih obisk dvigniti. Razlog za zmanjšan obisk so pripisovali težkim gospodarskim razmeram in obilici planinskih postojank, ki so nastale v tridesetih letih in so ponujale najmanj toliko kot Lubnik. Še slabši obisk so beležili v naslednjih treh letih. Statistika nam daje naslednje podatke: leta 1935 - 1469 obiskovalcev, leta 1936 - 1137 in leta 1937 - 1129. Ponoven porast zasledimo leta 1938, ko se je na Lubnik povzpelo 1442 obiskovalcev, leta 1939 pa še 37 več. Za leti 1940 in 1941 nisem dobila podatkov. Med obiskovalci jih je bilo vsako leto daleč največ iz Jugoslavije, poleg teh pa je

pot zanesla na Lubnik tudi kakšnega Avstrijca, Italijana, Čeha, Slovaka in Nemca. Francozi, Angleži in Rusi so bili le izjemoma gosti Lubnika.

Največ denarja so gosti potrošili za vstopnino, prenočišča, pijačo, jedajo in razglednice. Tako so npr. v letu 1934/35 prodali v koči 812 l vina, 180 steklenic piva, 250 steklenic kisle vode in 1404 razglednice, za kar so iztržili 32.421,50 din. Vstopnina je prinesla 2395 din, prenočišča 568 din, uporaba daljnogleda 102 dinarja in izposoja ležalnih stolov 30 din. Tako je celotni prihodek koč znašal 35.516,50 din. Med izdatki v tem letu zasledimo zavarovalnino proti vlomu in proti požaru (skupaj 630 din), plačilo eternita (100 din), doplačilo mizarju Jamniku (217 din), obresti od dolga (528 din), plačilo parcele vrh Lubnika (429,50 din), plačilo Kati Triplat (300 din), izdelavo ograje (276 din), vzdrževanje koč (395 din), izdatke v gostilniškem prometu (28.449,50 din) in podobno. Vseh izdatkov v omenjenem letu je bilo za 31.456 din. Ostanek v višini 4060,50 din so v glavnem porabili za dokončno odplačilo dolga pri Mestni hranilnici v Škofji Loki in za razne manjše adaptacije pri koči.

Ob koncu poslovnega leta 1931 je imela podružnica 18.017,55 din dolga. Naslednje leto ga je zmanjšala na 17.430,50 din, leta 1933 pa še za 7235,25 din. Preostalo vsoto 10.195,25 din so odplačali v letih 1934 in 1935. Da je morala podružnica varčevati pri vsakem dinarju, če so hoteli dolg čimprej odplačati, kažeta naslednja dva primera:

- dopis tajnika ŠP SPD Iva Koširja škofjeloškemu rojaku, novinarju Anteju Gabru, naj poskrbi za brezplačen oglas v časopisu, v katerem je podružnica obveščala planince, da je koč na Lubniku odprta in oskrbovana skozi vse leto, da so poti speljane z vseh strani in da gre za prijetno turo, še zlasti v jesenskem času, in

- prošnja mag. ph. Otokarju Burdychu in Avgustu Blazniku, da bi podružnici brezplačno odstopila daljnogled, ki sta ga imela lastnika v koči na razpolago za obiskovalce.

V poročilu o stanju planinskih postojank, stez in poti ter markacij iz leta 1936 zasledimo podatek, da je bila postojanka na Lubniku v dobrem stanju, kar je posledica vsakoletnih popravil in dopolnitev. Tako so že leta 1932 izdelali vse potrebno za obratovanje v zimskem času, leta 1935 so v spodnjih prostorih položili nov macesnov ladijski pod, popravili okna in vrata, izdelali v kuhinji novo mizo v obliki pulta za serviranje, obnovili so zunanjo škarpo pri stopnicah in zabetonirali dva železna strgača za čiščenje čevljev. Istočasno so za potrebe planinske knjižnice izdelali dve trikotni omarici. Le-ti naj bi čez čas premontirali v štirikotni, v kateri bi z lahkoto spravili vsaj 50 knjig. Tedaj so se obrnili na vse člane podružnice, da bi prispevali kakršnokoli planinsko literaturo v slovenščini, srbohrvaščini, nemščini, francoščini in drugih jezikih. Z namenom, da bi omogočili obiskovalcem čimlepši razgled proti Sorškemu polju in slikovitemu hribovju Selške in Poljanske doline, so leta 1938 zgradili nad prepadom ob koči razgledno teraso.

Temačni oblaki, ki so se ob koncu tridesetih let začeli zgrinjati nad Evropo, so povzročili odrevenelost tudi v vrstah ŠP SPD. Podružnica ni mogla izvršiti niti najnujnejših del več, 28. marca 1941 so se njeni člani zadnjič pred začetkom vojne na naših tleh zbrali na občnem zboru. Kočo na Lubniku, v katero so vložili toliko truda in energije, so oskrbovali še do 19. oktobra 1941, ko so jo Nemci obkolili in v napadu smrtno ranili Jožeta Pavlico, Jože Vergot pa je 14 dni kasneje za posledicami ran umrl na Golniku.⁸ Oba sta bila aktivista OF in vneta planinca. Kmalu zatem so Nemci koč zemljiško-knjižno prepisali na jeseniški odsek Nemškega planinskega društva (na D.A.V., ZWEIG Oberkrain – Assling).⁹ Leta 1943 je grozila nevarnost, da jo bodo Nemci spremenili v bunker, kar pa so jim partizani 1. maja istega leta s požigom preprečili.

1. Majda Žontar, Prva leta Slovenskega planinskega društva, *Začetki organiziranega planinstva na Gorenjskem*, Kranj 1982, str. 8.
2. *Planinski vestnik* 12, 1907, št. 1, str. 13 in št. 3, str. 47.
3. Drago Dolenc, Planinstvo in turizem v Selški dolini, *LR* 27, 1980, str. 247.
4. Savo Šink, 70 let Planinskega društva Škofja Loka, *LR* 24, 1977, str. 189.
5. Solnčni Ljubnik nas vabi, *Slovenski narod*, 24. december 1932, št. 201.
6. Tajnik ŠP SPD se je 15. oktobra 1936 obrnil na Geografski inštitut v Ljubljani z vprašanjem, katera pisava oz. izgovorjava je pravilna, češ da se v obvestilih po časopisih pojavlja enkrat Lubnik in drugič Ljubnik. Z Geografskega inštituta so mu odgovorili, da niso pristojni za takšna vprašanja in da bi bilo bolje, če povpraša jezikoslovce. Zato se je za nasvet obrnil še na prof. Fr. Ramovša, ki je odločno izjavil, da je pravilna edinole oblika Ljubnik. Po razlagi, da izvira ime iz korena lob – (kakor lobanja, lobnica), je obveljalo ime Lubnik.
7. Po nekaterih podatkih je bilo ležišč 12.
8. Lovro Planina, Od ustanovitve do doma na Lubniku, *LR* 2, 1955, str. 227.
9. France Planina, Planinska društva na loškem ozemlju (Ob 75-letnici organiziranega loškega planinstva), *LR* 29, 1982, str. 89.

Z u s a m m e n f a s s u n g

DIE ERBAUUNG DER ERSTEN BERGHÜTTE AUF DEM LUBNIK

Die Ansätze des organisierten Bergsteigens im Gebiet von Škofja Loka gehören ins erste Jahrzehnt dieses Jahrhunderts, als die Filiale in Selca gegründet wurde, die Vorgängerin der Škofja Loka-Filiale des Slowenischen Alpenvereins. Diese machte sich am Beginn der dreißiger Jahre an eine anspruchsvolle Aufgabe, – die Erbauung einer Berghütte auf dem Lubnik. Schon der Kostenanschlag erwies, daß das bauliche Vorhaben mit großen Kosten verbunden sein würde; die Filiale brachte sie mit den Mitgliedsbeiträgen, freiwilligen Beiträgen, durch Organisieren von Tanzkränzchen und Volksfesten sowie zum Teil mit dem bei der Stadtparkasse von Škofja Loka aufgenommenen Kredit auf. Die Hütte wurde nach Anton Ogrins Plan vom Meister Josip Žontar aus Preska erbaut, mit erheblicher Unterstützung zahlreicher eifriger Bergsteiger aus Škofja Loka. Diese Bemühungen ernteten ihren Lohn am 26. Juni 1932, als die Hütte die ersten Besucher aufnahm. Jedes Jahr kamen ungefähr 2000, unter ihnen auch Österreicher, Deutsche, Italiener, Tschechen und Slowaken, die in der Hütte stets eine Tasse heißen Tees, ein Gläschen Schnaps oder ein Glas Wein erwartete, doch auch für Beköstigung und Übernachtung war vorgesorgt. Die Bergsteiger von Škofja Loka betreuten ihre Berghütte bis zum Herbst 1941. Das Kriegsende erlebte die Hütte jedoch nicht, da sie von den Partisanen im Jahr 1943 niedergebrannt wurde, weil Gefahr bestand, daß sie von den Deutschen in einen Bunker umgewandelt werden könnte.